

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și unu

Șahul geopolitic: Vaticanul, comunismul și căutarea dominației mondiale

Jeff Pippenger

2024-04-01

Cartea *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* a fost scrisă de Malachi Martin și a fost publicată pentru prima dată în 1990. Martin examinează rolul Papei Ioan Paul al II-lea ca figură transformatoare în politica și diplomația globală din a doua jumătate a secolului al XX-lea. El discută rolul Papei în prăbușirea comunismului în Europa de Est. Cartea prezintă o perspectivă catolică asupra dinamicii care a adus împlinirea versetului patruzeci din Daniel unsprezece, la vremea sfârșitului, în 1989.

Martin analizează dinamica internă a Uniunii Sovietice sub conducerea lui Mikhail Gorbachev, concentrându-se în special asupra politicilor lui Gorbachev de "glasnost" (deschidere) și "perestroika" (restructurare). El discută provocările cu care se confruntă Uniunea Sovietică și încercările lui Gorbachev de a reforma sistemul comunist. El explorează tensiunile geopolitice și luptele pentru putere dintre Uniunea Sovietică (regele de la miezăzi – balaurul), Biserica Catolică (regele de la mieznoapte – fiara) și ceea ce el numește Occidentul capitalist (armata prin interpuși a regelui de la mieznoapte – profetul mincinos). El tratează conflictele ideologice, spionajul și operațiunile clandestine care au caracterizat epoca Războiului Rece și examinează eforturile diverșilor actori de a modela viitorul lumii.

Martin subliniază semnificația catolicismului ca forță în politica și diplomația mondiale. El susține că Biserica Catolică, sub conducerea Papei Ioan Paul al II-lea, a jucat un rol esențial în modelarea cursului istoriei în această perioadă și în influențarea deznodământului Războiului Rece. El plasează influența lui Ioan Paul al II-lea în contextul aparițiilor mariane de la Fatima, Portugalia, și identifică influența Fatimei asupra evenimentelor globale, precum și rolul Bisericii Catolice în modelarea cursului istoriei. Martin sugerează că evenimentele de la Fatima au implicații profetice și geopolitice semnificative, în special în contextul epocii Războiului Rece.

Martin explorează cele trei secrete de la Fatima, care ar fi fost revelate de Fecioara Maria celor trei copii păstori la Fatima, în 1917. El sugerează că al treilea secret, care a fost inițial păstrat în taină de Vatican și a fost dezvăluit abia în anul 2000, conținea avertismente apocaliptice privitoare la viitorul Bisericii Catolice și al lumii. Martin susține că evenimentele de la Fatima, inclusiv aparițiile și mesajele transmise de Fecioara Maria, au avut implicații semnificative pentru politica mondială și pentru lupta dintre comunism și capitalism în epoca Războiului Rece.

Martin subliniază rolul Papei Ioan Paul al II-lea ca figură-cheie în împlinirea profețiilor de la Fatima. El sugerează că Ioan Paul al II-lea se considera „episcopul îmbrăcat în alb” menționat în al treilea secret de la Fatima și că își înțelegea pontificatul ca pe o misiune de a înfrunta forțele răului

și de a promova înnoirea spirituală în cadrul Bisericii Catolice și în societatea în ansamblul ei.

Martin sugerează că mesajele de la Fatima au subliniat importanța luptei spirituale și necesitatea ca Biserica Catolică să înfrunte forțele răului, atât din interiorul, cât și din afara Bisericii. El susține că evenimentele de la Fatima au oferit un cadru spiritual și moral pentru înțelegerea și abordarea provocărilor cu care se confruntă omenirea în lumea modernă. Mesajele de la Fatima reprezintă mesajul satanic care condiționează catolicismul să-l accepte pe Satana drept Hristos, atunci când el "se dă drept" Hristos, cu ocazia apropiatei legi duminicale.

Satana va face minuni pentru a-i amăgi pe cei ce locuiesc pe pământ. Spiritismul își va face lucrarea prin personificarea morților. Acele confesiuni religioase care refuză să asculte mesajele de avertizare ale lui Dumnezeu vor fi sub o puternică amăgire și se vor uni cu puterea civilă pentru a-i persecuta pe sfinți. Bisericile protestante se vor uni cu puterea papală în persecutarea poporului lui Dumnezeu care păzește poruncile. Aceasta este acea putere care constituie marele sistem de persecuție, ce va exercita tiranie spirituală asupra conștiințelor oamenilor.

'Avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.' Deși se declară urmași ai Mielului lui Dumnezeu, oamenii ajung pătrunși de duhul balaurului. Ei mărturisesc că sunt blânzi și smeriți, dar vorbesc și legiferează cu duhul Satanei, arătând prin faptele lor că sunt opusul a ceea ce mărturisesc că sunt. Această putere asemănătoare mielului se unește cu balaurul pentru a face război împotriva celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos. Iar Satana se unește cu protestanții și papistașii, lucrând de comun acord cu ei ca dumnezeul acestei lumi, dictându-le oamenilor ca și cum ar fi supușii împărăției lui, pentru a fi manevrați, cârmuiți și controlați după bunul său plac.

„Dacă oamenii nu vor consimți să calce în picioare poruncile lui Dumnezeu, duhul balaurului este dat pe față. Ei sunt întemnițați, aduși înaintea consiliilor și amendați. ‘El îi face pe toți, atât mici, cât și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn în mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor’ [Apocalipsa 13:16]. ‘I s-a dat putere să dea viață icoanei fiarei, pentru ca icoana fiarei să și vorbească și să facă ca toți cei care nu se vor închina icoanei fiarei să fie omorâți’ [versetul 15]. Astfel, Satana uzurpă prerogativele lui Iehova. Omul fărădelegii se așază în scaunul lui Dumnezeu, proclamându-se pe sine a fi Dumnezeu și acționând mai presus de Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 14, 162.

Antihristul este un simbol atât al papei de la Roma, cât și al Satanei, căci papa de la Roma este reprezentantul Satanei pe pământ. "Astfel, Satana uzurpă prerogativele lui Iehova. Omul fărădelegii șade pe scaunul lui Dumnezeu, proclamându-se a fi Dumnezeu și acționând mai presus de Dumnezeu." Satana intenționează ca, atunci când va prelua stăpânirea, să controleze lumea într-atât încât să dicteze "oamenilor, ca și cum ar fi supușii împărăției lui, spre a fi tratați și guvernați și controlați după bunul lui plac." Pentru a avea un tron religios de pe care să domnească, el a creat Biserica Catolică, iar pentru a avea un tron politic de pe care să domnească, el a creat Organizația Națiunilor Unite.

„Acest compromis între păgânism și creștinism a avut ca rezultat dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profetie ca acela care se împotrivesc și se înalță mai presus de

Dumnezeu. Acel sistem uriaș de religie falsă este o capodoperă a puterii lui Satana, un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a stăpâni pământul după voia sa.” Marea Controversă, 50.

Minunea de la Fatima și profeția ei satanică sunt ceea ce a folosit Satana pentru a pregăti un cadru profetic care permite catolicismului să-și predea rapid biserica sub controlul său, atunci când va apărea și se va da drept Hristos. Impersonarea lui Hristos de către Satana începe odată cu iminenta lege duminicală, reprezentată în versetul șaisprezece, versetul douăzeci și doi, versetul treizeci și unu și versetul patruzeci și unu din capitolul unsprezece al lui Daniel.

„Prin decretul care impune instituția papalității, în încălcarea legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va desprinde pe deplin de neprihănire. Când Protestantismul își va întinde mâna peste prăpastie ca să dea mâna cu puterea Romei, când se va întinde peste abis ca să dea mâna cu spiritismul, când, sub influența acestei triple uniri, țara noastră va repudia orice principiu al Constituției sale, ca guvern protestant și republican, și va lua măsuri pentru propagarea minciunilor și amăgirilor papale, atunci vom ști că a sosit vremea lucrării minunate a lui Satana și că sfârșitul este aproape.” Mărturii, volumul 5, 451.

Odată cu legea duminicală din Statele Unite, „a sosit timpul pentru lucrarea minunată a lui Satana”. În Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul unsprezece, Statele Unite „vorbesc” ca un balaur, iar apoi, în versetul treisprezece, care nu face decât să identifice ceea ce se întâmplă când Statele Unite „vorbesc”, prin adoptarea legii duminicale, Satana apare făcând să coboare foc din cer.

"Slujitorii lui Dumnezeu, cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfântă, se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama solia din cer. Prin mii de voci, pe tot cuprinsul pământului, avertizarea va fi dată. Se vor săvârși minuni, bolnavii vor fi vindecați, iar semne și minuni îi vor însoți pe credincioși. De asemenea, Satana va lucra, cu minuni mincinoase, chiar făcând să coboare foc din cer înaintea oamenilor. Apocalipsa 13:13. Astfel, locuitorii pământului vor fi aduși să ia poziție." Marea Controversă, 611, 612.

Mesajele de la Fatima au fost confirmate printr-o minune despre care au depus mărturie ziarele guvernamentale ateiste care au fost prezente la eveniment pentru a combate afirmațiile făcute cu privire la așa-numita Fecioară Maria care îi vizita pe cei trei copii în ziua a treisprezecea a lunii, din mai până la minunea din 13 octombrie 1917. Fiecare organizație de presă ateistă care se afla la Fatima în vremea minunii a confirmat evenimentul. A fost o minune autentică (a Satanei).

Așa cum a arătat Malachi Martin în cartea sa, Papa Ioan Paul a fost călăuzit de devoțiunea sa față de Maria de la Fatima. Profeția secretă de la Fatima, care nu a fost dezvăluită decât în anul 2000, a fost, desigur, o profeție satanică, dar în zilele de pe urmă Isus repetă zilele dintâi. Cea mai veche carte din Biblie, prima carte pe care a scris-o Moise, este cartea lui Iov; ea arată că Iov îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, întrucât toate profețiile se împlinesc în chipul cel mai desăvârșit în zilele de pe urmă. Satana, în istoria lui Iov, primește îngăduința de a aduce moarte și distrugere asupra lui Iov, cu scopul de a-l pune la încercare. Minunile pe care lui Satana i se îngăduie să le săvârșescă în zilele de pe urmă sunt minuni autentice. Sunt minuni satanice, dar Dumnezeu i-a îngăduit lui Satana să împlinescă actul său culminant, cu același scop pentru care

i-a îngăduit să-l încerce pe Iov.

Mulți caută să explice manifestările spirituale atribuindu-le în întregime fraudei și șiretlicurilor de prestidigitatie ale mediumului. Dar, deși este adevărat că roadele înșelăciunii au fost adesea prezentate drept manifestări autentice, au existat, de asemenea, manifestări vădite ale unei puteri supranaturale. Ciocăniturile misterioase cu care a început spiritismul modern nu au fost rezultatul înșelăciunii sau vicleniei omenești, ci lucrarea directă a îngerilor răi, care astfel au introdus una dintre cele mai reușite amăgiri pierzătoare de suflete. Mulți vor fi prinși în cursă prin credința că spiritismul este doar o impostură omenească; când vor fi aduși față în față cu manifestări pe care nu le pot considera decât supranaturale, vor fi înșelați și vor fi conduși să le accepte drept marea putere a lui Dumnezeu.

Acești oameni trec cu vederea mărturia Scripturilor cu privire la minunile săvârșite de Satana și de agenții săi. Prin ajutor satanic, vrăjitorii faraonului au putut să contrafacă lucrarea lui Dumnezeu. Pavel mărturisește că, înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos, vor fi manifestări asemănătoare ale puterii satanice. Venirea Domnului va fi precedată de "lucrarea lui Satana cu toată puterea și cu semne și minuni mincinoase, și cu toată amăgirea nelegiurii". 2 Tesaloniceni 2:9,10. Iar apostolul Ioan, descriind puterea făcătoare de minuni care se va manifesta în zilele de pe urmă, declară: "El face minuni mari, încât face să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care avea puterea să le facă." Apocalipsa 13:13, 14. Aici nu sunt prevestite simple prefăcătorii. Oamenii sunt amăgiți prin minunile pe care agenții lui Satana au puterea să le facă, nu prin cele pe care doar pretind că le fac. Marea controversă, 553.

Mesajele de la Fatima din cartea lui Malachi Martin sunt prezentate ca structura profetică a catolicismului în zilele de pe urmă, în legătură cu o luptă internă în sânul Bisericii, care poate fi reprezentată fie ca opoziția dintre Papa cel bun și Papa cel rău, fie ca opoziția dintre Papa conservator și Papa liberal. Papa conservator și, potrivit interpretării lui Martin a miracolului, Papa cel bun, își întemeiază înțelegerea pe Primul Conciliu de la Vatican, cunoscut și ca Vatican I, care a avut loc între 8 decembrie 1869 și 20 iulie 1870, convocat de Papa Pius al IX-lea și axat în principal pe definirea dogmei infailibilității papale și pe abordarea diverselor chestiuni teologice și doctrinare cu care se confrunta la acea vreme Biserica Catolică. Al Doilea Conciliu de la Vatican, cunoscut în mod obișnuit drept Vatican II, a avut loc mult mai târziu, între 11 octombrie 1962 și 8 decembrie 1965. A fost convocat de Papa Ioan al XXIII-lea și continuat de Papa Paul al VI-lea după moartea lui Ioan al XXIII-lea.

Zilele de pe urmă ale catolicismului, așa cum le-a exprimat Martin, identifică lupta dintre infailibilitatea și primatul Bisericii Romei, așa cum au fost definite la Vatican I, și liberalismul manifestat în prezent de Papa Francisc, „papa woke”, și reprezentat în documentele Vaticanului II. Martin sugerează că, în cadrul luptei dintre aceste două abordări de a controla Biserica, izbucnește al Treilea Război Mondial, iar Isus revine, coboară pe pământ și își așază binecuvântarea asupra papei celui bun și se așază pe tronul Bisericii Catolice.

În versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel 11, istoria care precedă în mod imediat legea duminicală din versetul șaisprezece descrie a treia și ultima bătălie a războaielor prin

interpuși. Este bătălia care urmează victoriei lui Putin din versetele unsprezece și doisprezece, dar, în mijlocul acelor trei versete, versetul paisprezece identifică momentul în care catolicismul intră în istoria zilelor din urmă.

Potrivit profetului Isaia, desfrânata Romei este uitată în timpul domniei simbolice de șaptezeci de ani a celui de-al șaselea regat al profeției biblice. Prima dată când papalitatea a fost întronată pe pământ, în 538, reperul care a precedat întronarea ei a fost decretul lui Iustinian din 533.

Istoria referitoare la decretul lui Iustinian arată că Iustinian a urmărit să-și consolideze controlul asupra regatului său, punând capăt disputei religioase care pricinuia tulburări în regat. Acea dispută privea dacă biserica din Constantinopol, în Răsărit, sau biserica din Roma, în Apus, era capul așa-numitei biserici creștine. În versetul treisprezece, ultimul președinte al Statelor Unite va fi confruntat cu o controversă care îl va constrânge să oglindească istoria lui Iustinian și să declare că Biserica Catolică este capul bisericilor și îndreptătorul ereticilor, pentru a asigura sprijinul politic necesar în vederea consolidării puterii sale.

Nu ar trebui să acordăm nicio încredere prezicerilor satanice de la Fatima, ci suntem datori să vedem ceea ce este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. La începutul secolului al douăzecilea, ambele coarne ale fiarei pământului au intrat în a treia lor generație, care este generația compromisului. Cornul republican și-a predat sistemul financiar bancherilor lumii, care își urmăresc originile până la casa Scutului Roșu, Rothschildii, și la legătura misterioasă a acestora cu Illuminati, Francmasoneria, societățile secrete și ordinul iezuit. Sora White avertizează în mod direct cu privire la aceste entități. În aceeași perioadă de timp, adventismul laodicean, ca cornul protestant, și-a predat instituțiile educaționale și religioase guvernării lumii.

În chiar acea perioadă, regele modern al sudului își începe istoria odată cu Revoluția Rusă, iar regele modern al nordului își începe istoria odată cu miracolul de la Fatima. Așa cum subliniază Malachi Martin în cartea sa, dincolo de lupta internă dintre papa cel bun și papa cel rău, mesajele de la Fatima au identificat lupta catolicismului împotriva ateismului, în general, dar mai precis împotriva ateismului rusesc. Secretul asupra căruia papa, în 1917, trebuia să acționeze conținea promisiunea (satanică) că, dacă papa ar convoca un conclav și ar consacra Rusia Fecioarei Maria, atunci nu ar avea loc un al Doilea Război Mondial. De asemenea, se preciza că, dacă papa ar refuza, Rusia își va răspândi filosofia pe scară largă și atunci ar avea loc un alt război mondial.

Al Doilea Război Mondial a inclus războiul catolicismului împotriva comunismului Rusiei. Armata prin intermediar a catolicismului în acel război a fost Germania nazistă. Papalitatea folosește întotdeauna armate prin intermediar. În 1933, Biserica Catolică, prin lucrarea cardinalului Pacelli, a semnat un concordat cu Adolf Hitler, care i-a permis lui Hitler să preia controlul asupra Germaniei, iar după propria mărturie a lui Hitler, acel contract (concordat) a fost ceea ce i-a permis lui Hitler să rezolve chestiunea evreiască. Naziștii au fost intermediarul papalității împotriva Rusiei ateiste în al Doilea Război Mondial, iar în cea de-a doua bătălie a războaielor prin intermediar, care se desfășoară acum în Ucraina, aceasta este purtată de o altă armată nazistă prin intermediar.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Prin cele două mari erori, nemurirea sufletului și sfințenia duminicii, Satana îi va aduce pe oameni sub amăgirile lui. În timp ce cea dintâi pune temelia spiritismului, cea de-a doua creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite vor fi cei dintâi să-și întindă mâinile peste prăpastie pentru a apuca mâna spiritismului; vor trece peste abis ca să-și dea mâna cu puterea romană; și, sub influența acestei întreite uniri, această țară va călca pe urmele Romei în călcarea în picioare a drepturilor conștiinței.

Pe măsură ce spiritismul imită tot mai îndeaproape creștinismul nominal al zilelor noastre, el capătă o mai mare putere de a înșela și a prinde în mreje. Satana însuși este convertit, după rânduiala modernă a lucrurilor. El se va arăta în chip de înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului se vor săvârși minuni, bolnavii vor fi vindecați și se vor înfăptui multe lucrări de netăgăduit. Iar întrucât duhurile vor mărturisi credință în Biblie și vor manifesta respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi primită ca o manifestare a puterii divine.

Linia de demarcație dintre creștinii cu numele și cei nelegiuși abia se mai poate distinge. Membrii bisericii iubesc ceea ce iubește lumea și sunt gata să i se alătore, iar Satana hotărăște să-i unească într-un singur trup și astfel să-și întărească cauza, atrăgându-i pe toți în rândurile spiritismului. Papistașii, care se fălesc cu minunile ca semn sigur al adevăratei biserici, vor fi cu ușurință înșelați de această putere făcătoare de minuni; iar protestanții, după ce au lepădat scutul adevărului, vor fi și ei amăgiți. Papistașii, protestanții și oamenii lumești vor accepta deopotrivă forma evlaviei, fără putere, și vor vedea în această unire o mare mișcare pentru convertirea lumii și pentru inaugurarea mult-așteptatului mileniu.

Prin spiritism, Satana se arată ca un binefăcător al neamului omenesc, vindecând bolile oamenilor și pretinzând că prezintă un sistem de credință religioasă nou și mai înălțat; dar în același timp el lucrează ca un distrugător. Ispitele lui duc mulțimi nenumărate la pierzare. Necumpătarea detronază rațiunea; apoi urmează îngăduința senzuală, cearta și vărsarea de sânge. Satana se desfată în război, căci acesta ațâță cele mai rele patimi ale sufletului și apoi mătură în veșnicie victimele sale cufundate în viciu și sânge. Scopul lui este să ațâțe neamurile la război unele împotriva altora, căci astfel poate abate mințile oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în picioare în ziua lui Dumnezeu.

„Satana lucrează și prin stihiiile naturii, ca să-și strângă secerișul de suflete nepregătite. El a studiat tainele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea pentru a controla stihiiile, pe cât îi îngăduie Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l lovească pe Iov, cât de repede au fost spulberate turmele și cirezile, slujitorii, casele, copiii, un necaz urmându-l pe altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Cel care Își ocrotește făpturile și le înconjoară cu un gard de ocrotire împotriva puterii nimicitorului. Dar lumea creștină a arătat dispreț față de Legea lui Iehova; iar Domnul va face întocmai ceea ce a declarat că va face - Își va retrage binecuvântările de pe pământ și va înlătura grija Sa ocrotitoare de la cei care se răzvrătesc împotriva Legii Sale și îi învață și îi constrâng pe alții să facă la fel. Satana are control asupra tuturor acelor pe care Dumnezeu nu-i păzește în mod deosebit. El îi va favoriza și îi va face să prospere pe unii, pentru a-și promova propriile sale planuri, iar asupra altora va aduce necazuri și îi va face pe oameni să creadă că Dumnezeu este Cel care îi lovește.” Marea Controversă, 588, 589.